

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τ Α Π Α Ρ Α Σ Κ Η Ν Ι Α

Τό ζήτημα τής ημέρας ήταν εἰς τό χωριό. Ἡ φοιτητῶσα τοῦ χωριοῦ νεολαία θά εἶδιδε «ἐκτακτον καλλιτεχνικήν παράστασιν» χάριν τοῦ «νοήμονος κοινού».

Τό μέγα τοῦτο γεγονός ὁ Τασός ὁ Καρακούφαλος, ὁ μοναδικός Στένωρ τῆς περιφερείας καί ἀπόστατος ἐνωμοτάρχης, τό διεκήρυττε ἀπό τό πρωί, ἐκφωνῶν αὐτό σέ κάθε σταυροδρόμι τοῦ χωριοῦ :

- «Εἰς τοῦ Μπακούλα τήν αὐλή, ποῦ ἦταν πρῖν σταυλός, ἀφιχθή θέατρον φίνου καί καλό, ἡ εἰσόδους λεπτά τριάντα μοναχά».
- Καί ἔχει τό ἔργον πολλές πράξεις ;
- Ντισού ! ἀπῆλτα ἀρνητικῶς ὁ Καρακούφαλος ;
- Καί εἰσπράξεις ;
- Ντισού !

Ἐκτός ὅμως τοῦ Καρακούφαλου καί ἕνα θεατρικόν πρόγραμμα κολληθῆν εἰς τόν πλάτανον τῆς ἐκκλησίας ἀνήγγελε τοῦ μέγα γεγονός :

«... Ἀπόψε τό ἔξουγον ἔργον τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος Περσείδου ἡ... «Γκόλφο» δράμα εἰς πράξεις ὀκτώ μετά ἐπιτυχίας πλήρους. Ὅρα ἐννῆτι μετά μεσημβρίαν, τό ἐσπέρας δηλαδή.»

Τό πρόγραμμα ἦτο στολισμένον μέ μιᾶ Γοργόνα καί ἕνα Μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τήν ἀκρῆ. Οἱ καλόβολοι διοργανωταί τῆς παραστάσεως ἐθεώρησαν καλόν, ἐκτός τῶν πέντε πράξεων τοῦ ἔργου νά προσθέσουν καί ἄλλας τρεῖς διὰ νά κέρη ἐντυπωσιῶν εἰς τό «εἰγενές καί νοημονέστατον κοινόν».

Τό θέατρον ἐντέλως κηλοκαίρινον μέ σκέπασμα τόν οὐρανόν κ' ἐλπίδας... τᾶς εἰσπράξεις, ποῦ ἀπό πούθενά ἀκόμη δέν ἐφαίνοντο. Μιά λάμπα καρφωμένη ἐπάνω σ' ἕνα στύλο μέσα στήν πλατεία τοῦ θεάτρον μάτριν προσπαθεῖ νά σκορπίσῃ κάποιαν λάμψιν καί ζωήν εἰς τό ἀχανές καί τήν ἐρημιά τῆς αὐλῆς.

Καί ἡ ὥρα περνοῦσε...ἐπερνοῦσε. Ἐπί τέλους εἰς τήν πόρτα τῆς αὐλῆς ἐφάνησαν μερικοί.

- Τό εἰσητήριό σας.
- Ὅριστε.
- Τό δικό σας.

— Καλέ εἶναι ὁ γυιός τοῦ παρέδρου ποῦ μᾶς ἔδωσε τῆς λάμπης.

— Ἀ... μπαρντόν... ὀρίστε!

Καί ὁ γυιός τοῦ παρέδρου ποῦ ἔδωκε τῆς λάμπης εἰς τό θέατρον εἰσήγγετο μέσα τσαμπατζῆς, ἀκολουθούμενος ἀπό τόν ἀδελφόν ἐκεῖνον ποῦ ἔδωκε στό θέατρον τᾶ ἐπιπλα τῆς σκηνῆς—ἕνα τραπέζι μέ χρωματιστό τραπεζομάνδηλο καί δύο καρέκλες—ἐπειτα ἤρξατο ὁ ἀνημιός τοῦ ἐρασιτέχνη ἠθοποιοῦ, κατόπιν ἡ γαγιά τοῦ ἄλλου νέου ἡ ἐξαδέλφη τῆς κομπάρζης τοῦ τρίτου, ἡ συμπαιδαί τῆς μαμμῆς τοῦ τετάρτου, ἡ μαμμῆ τῆς συμπαιδαί τοῦ πέμπτου καί ἄλλη πορεία τσαμπατζῆδων ποῦ καίτι εἶχαν προσφέρει εἰς τό θέατρον κ' αὐτοί εἰς εἶδος ἡ εἰς τέχνην.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐγίνοντο αὐτά εἰς τήν κυρίαν—οὕτως εἶπεῖν—πύλιν τοῦ εἰς περιώπην θεάτρον ἀνεληθόντος σταύλου τοῦ Μπακούλα, ἀπό τήν μάνδραν εἶχον εἰσπηδήσει εἰς τήν αὐλήν ὄλα τᾶ χαμίνια τοῦ χωριοῦ, διαβολικῶς γύρω ἀπό τήν σκηνήν θορυβοῦντα :

«Ἐβγα «Γκόλφο» μ' ἀπ' τῆ σκηνῆ
νά σοῦ ποῦμε καίτι
τσαμπατζῆδες στό μαντρί
ἤρθαν πάρα πολλοί.

Καί πάν οἱ εἰσπράξεις «Γκόλφο» μ' πᾶν.

Γύρω—Γύρω, ἀπάγο σέ μάντρες καί σέ ὑψηλά παράθυρα, ἀπάνω σέ κεραμίδια καί σέ ταράτσες, ὄλα τᾶ γυναικάρια τῆς γειτονιάς καί τῶν περιχώρων, ἀναμένοντα καί ἀδημονοῦντα ἐν κοσμοσυρῶν καί γλωσσοφαγωμάρα ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις.

— Ψί ! Ψί ! Τί ! Ἡ κυρά Μανώλαινα τῆς ἔφαγε μέ τόν κόπανο !

- Μέ τόν κόπανο !
- Να ! Τήν ἐκοπάνει γιά καλά ἡ Φωτοῦλα τῆς μαμμῆς.

Τό φρολόγιον τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως θά ἔκρουε τήν δεκάτην καί ἡμίσειαν . . . ἐάν ὑπῆρχε, ὁπότε τό αἶ' λάιφ τοῦ χωριοῦ ἀπό τήν πόρτα ἐνεφανίσθη.

Στήν ταράτσα γυναικοῦτες ἐπερμέναν

Πρώτη πρώτη ἡ κυρία ἀστυνόμου καθήσασα εἰς ἐξαιρετικήν θέσιν, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τόν κύριόν τῆς καί ἐξ ἐξωνύμων τῆς τό ἀστυνομικό του μπουλντζό. Ἡ κυρία δικολάβου, ἡ δεσποινίς συμβολαιογράφου, ἡ κυρία φαρμακο-

ποιοῦ. Ὁ κ. Ταραμάς ὁ πλούσιος μπακάλης μετά τῆς εὐτραφεστάτης κυρίας του, ὁ ὁποῖος διεμαρτύρητο γιαι τό καπέλλο τῆς κυρίας ἀστυνόμου τόν ἠμποδίζε :

— Δέν ἐπλήρωσα ἐγώ τριάντα λεπτά νά βλέπω τό μπουγαδοκόφινο !

Ὁ κ. Πάρεδρος, ὁ ὁποῖος διεμαρτύρητο «γιατί ἀρροῦν νά παραστήσουν οἱ ἠθοποιοί, αὐτό δέν γίνεται στήν Εὐρώπη, γι' αὐτό ἡ Εὐρώπη ἐπροόδεψε».

Ὁ γυιός τοῦ παρέδρου, φοιτητῆρον, μένεα πνεόν κατὰ τῶν διοργανούντων τήν παράστασιν ἐρασιτέχνην συναδέλφων του γιαι δέν προσελήφθη εἰς τόν θῆασον καί αὐτός.

— Μ' ἀκόμη νά σηκόσουν τῆ σκηνῆ τόν ἐρώταγε ὁ πατέρας του, τί διάλο τούς λείπει ;

- Σαποῦνι, ἀπαντοῦσεν ὁ υἱός.
- Γέλοια καί κακό.

— Ἐξυπνο εἶναι, νά τοῦ ζήση !

Ἡ ὥρα ἦταν πλέον ἐνδεκα. Ἡ ἀστυνόμωινα εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Ἡ δεσποινίς συμβολαιογράφου ἐπίσης καί κοινοῦλιζε καί ἡ κυρία φαρμακοποιό.

Τό λοιπόν κοινόν ἤρχιζε νά σφραγίσῃ δυνατά, σᾶν νά εἶχαν ἐξαπλοθῆ ἐκείμῆσα ὄλοι οἱ τοσάτηδες τῆς περιφερείας.

— Φασσά ! Ὁῦρ Γκόλφο, γού, οὔ, οὔ, οὔ, οὔ. Ποῦ ὅμως νά σηκοθῆ ἡ σκηνῆ τοῦ θεάτρον. Καί ὁ λόγος ; Τᾶ... τασοῦγια !

Τᾶ τασοῦγια, μάλιστα !

Οἱ ἐρασιτέχνη φροντισάντες νά οἰκονομήσουν ἐγκαίρως ὄλα τᾶ ἀναγκαῖοντα ροῦχα διὰ τήν παράστασιν. «Φουσανέλλες», «σελάγια», «φέριμ'ες», «φουστάνια» γιά τᾶ γυναικεία πρόσωπα, ἐξέχασαν τελείως τᾶ τασοῦγια.

Τότε βγήκε ἕνας ἔξω καί περιερχόμενος ὄλους τοῦς φουσανελοφοροῦντας θεατάς, τοῦς παρακάλεϊ νά τοῦδανείσουν τᾶ τασοῦγια των γιά μιᾶ στιγμῆ.

— Νά μᾶς συγχωρῆτε, λημονήσαμε νά πάροουμε ! Δόστε μᾶς τᾶ δικᾶ σας, θά μᾶς ὑποχρεώσητε.

— Μᾶ ξεπόλυτοι θά μείνουμε !

— Χάριν τῆς τέχνης ! Χάριν τῆς τέχνης πάντοτε !

Καί ὁ υἱός τοῦ παρέδρου πικροχόλος :

— Δόστε τᾶ τασοῦγια σας. Δόστε τα. Τοῦς χρειάζονται νά τοῦς τᾶ δώσητε... στό χέρι !

Μόλις ὅμως τᾶ τασοῦγια οἰκονομήθησαν νέον ἀνεφάνη ἐμπόδιον. Ἡ Γκόλφο ἦταν μεθυμένος—ὁ Ριζαρίτης δηλαδή ὁ ὁποῖος θά ὑπεδέτετο τό πρόσωπον τῆς Γκόλφως.—Παρασυνθῆς μέσα σέ μιᾶ ταβέρνα, παρουσιάσθη ἄργα καί τριζιλίζον ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Γιά νά βρεθῆ ἔχλασε ὁ κόσμος.

- Μωρε τί πάθατε ;
- Ἐχάσαμε τῆ Γκόλφο ! Πάει ἡ Γκόλφο, τήν ἐχάσαμε !

Μπήχαν κλέφτες στό μανδρί καί ἀρνιά δέν ἤρθηκαν κ' ἔβλεπαν τῆ Γκόλφο μας καί πάει ἡ Γκόλφο, πάει !...

Τρεχάματα καί φασαρίες.

— Μήν εἶδατε τήν Γκόλφο ;

Τέλος ἡ Γκόλφο εὐρέθη παραπαίουσα.

— Ἐλα ντύσου γρήγορα, ποῦ εἶπαν μόλις τόν ἀνέβασαν ἀπάνω στή σκηνῆ.

— Μωρε τί διάλο ἔπαθες ! Σῦ δέν μπορείς νά σταθῆς στή πόδια σου !

— Εἴν' ἀπό τῆ συγκίνησι . . .

Ὁ κόσμος ἔξω θορυβοῦσε ἄγρια. Τέλος ἕνα τροκάνι χτύπησε καί ἡ αὐλαία μέ τᾶ πρώτα λαλήματα τῶν προῖτων κοκόρων ἐσηκώθηκε.

Οἱ κοιμισμένοι ἐξύπνησαν καί φρέσκοι πλέον παρηκολούθησαν τήν παράστασιν, ἡ ὁποία μέ τῆς ὀκτώ τῆς πράξεις φυσικόν ἦτο νά τελειώσῃ μετά τό μεσημέρι.

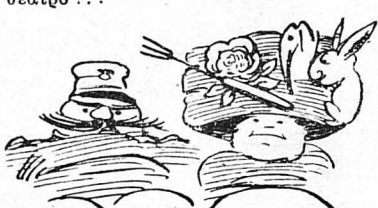
Καί ἔτσι τό κοινόν κατενθουσιασμένο ἔφυγε.

Ἐχόρτασε τόσες ὥρες θέατρο ! . . .

Καί τό ἀποτέλεσμα ;

Ἄλλ' ἡμέρα εἰς τό χωριό σταμάτησε. Κανένας δέν πῆγε στό χωράφι του, οὔτε στό συμβολαιογραφεῖο ὁ συμβολαιογράφος, μήτε τό φαρμακεῖο ἀνοῖξε, οὔτε ὁ ἀστυνόμος ἔδωρεν κανέναν.

Κλειστό καί τό μονα-

Ἐχουσα ἐκ δεξιῶν τόν ἄνδρα τῆς

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΒΟΣΚΟΣ

... Τίποτε σ' αυτό τόν κόσμο δέν μπορεί νά συγκριθῆ, ὦ! ὄχι, μέ τήν ἐντύπωση πῶς βρέσκεσαι στή μοναξιά, μακριά ἀπ' ὅλα... Θυμοῦμαι τά μικρά μου χρόνια, τά χρόνια πού φύλαγα τὸ κοπάδι μου, ἐκεῖ κάτω, στῆς λαγκαδιέ. Μὲ τὴν καλοκαιρία, ξαπλωμένος ἀνοικελα κάτω ἀπ' τὰ ρεϊκια, χάραξα γράμματα στον οὐρανὸ μὲ τὸ δάχτυλό μου καὶ περνοῦσα ἡμέρες θεσπέσιες. Γιὰ ὧρες ὀλόκληρες, ἄφωνα τὰ ζῶα νά πηγαίνουν ὅπου θέλουν. Ὑστερα, ὅταν ἔπρεπε νά τὰ μαζώξω, ἔφτανε μόνο ν' ἀναίβω σ' ἓνα βουναλάκι ἢ νά σκαρφιάσω σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο καὶ ν' ἀρχίσω ν' ἀκούω μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἀπὸ κεί πάνω ἀκούγα τόσο καλά ἀπὸ πού ἐρχόταν ὁ ἦχος τῶν κουδουνιῶν καὶ ξανάβρισκα ἀμέσως τὸ κοπάδι μου. Στους τρίγους ἔδινα μερικά φύλλα καπνοῦ, πού τάκλεβα ὅπου τῆνη γι' αὐτούς, καὶ στῆς ἀγέλαδες ἀλάτι. Μὰ τὰ κριάρια τὰ μάθαινα νά παλαίβουν μαζί μου, ἀνοίγοντας μάχη μὲ τὰ κέρατά τους.

Μιά ζωὴ ἔκακτη σὰς λέω. Καὶ μὴ φαντάζεστε πῶς κακοπερνοῦσα μὲ τὸ βροχερὸ καιρὸ. Τότε, καθισμένος κάτω ἀπὸ ἓνα χαμοδένδρο, ἢ κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο, καλά προφυλαγμένος, σιγοτραγουδοῦσα, ἢ μὲ τὸ μαχαίρι μου χάραξα τὴν ἀσπρη φλούδα τοῦ ξύλου. Ἦξερα ὅλα τὰ κατὰτότια τῆς βοσκῆς καὶ ὅταν ἔπρεπε νά ξανάβρω τὸ κοπάδι, ἔφτανε μόνο νά κουνηθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου, ν' ἀλλάξω τόπο καὶ νά πάω σ' ἄλλο βράχο γνωστὸ μου, νά ξαπλωθῶ ἐκεῖ μὲ τὴν ἴδια ἀνεση. Ὅσοι δὲν τὴν ἔζησαν αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ μικρά τους χρόνια δὲν μποροῦν νά φανταστοῦν τὴν ἐξαιρετικὴ καὶ μοναδικὴ ἀπόλαυση πού αἰσθάνεται κανεὶς νά βρίσκεται ἔξω μὲ τὴ βροχὴ, καὶ νά κάθεται καλά προφυλαγμένος, κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο. Ἀργότερα δοκίμασα νὰ περιγράψω αὐτῆς τῆς ἐντυπώσεως, μὰ δὲν πέτυχα θέλημα νά μεταχειρισθῶ τὸ γλαφυρὸ ὕφος γιὰ νά μὲ νοιώσουν, μὰ τότε ἔπεσα ἔξω.

Ὅταν ἦμουν βοσκὸς, πῆγαινα μὲ τὰ τσοκαρα καὶ, τῆς ἡμέρες πού ἔβρεχε, τὰ πόδια μου φυσικά ἦταν μουσκεμένα. Λοιπὸν, ἢ ἦδον ἢ αἰσθάνεσαι τὸ καλὸ γλισρὸ ξύλο κάτω ἀπὸ τὰ πέματα τῶν ποδιῶν, μ' ὅλο πού ἦμουν βρεμένος, ξαπερνάει πολλές ἀλλελε ἀπολαύσεις ἀπὸ κείνες πού γνωρίζω ἀργότερα. Αὐτὸ μοὶ συνέβαινε, ὑποθέτω, γιὰτι δὲν γνώριζα τότε καλλίτερα πράγματα. Καὶ ὡς τόσο, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, διέκρινα μὲ μιὰ διαίσθησι ὀξύτερη ἀπὸ τώρα ἐκεῖνο πού μὰς κάνει καλὸ ἀπὸ κείνο πού μὰς φέρνει βλάβη.

Στὴν ἐποχὴ τῶνμανιταριῶν, κατὰ τὸ τέλος τῶν καλοκαιριοῦ, συνέβαινε ν' ἀρχινῶν τὸ κοπάδι νά τρέχη καὶ νά χοροπηδᾷ ζητώντας αὐτὸ τὸ ὀρεχτικὸ φαγί. Οἱ ἀγέλαδες πρὸ πάντων τὸ ὑπεραγαποῦσαν καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἦταν πού φεροῦσαν τὰ κουδούνια, σέρναν πίσω τους ὅλο τὸ κοπάδι μὲ τὸ κουδούνισμά τους. Ἐπρεπε τότε, ὁ βοσκὸς, νά στέκη στὸ πόδι ἀδιάκοπα, σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ ἀδύνατο κορμί μου ἀφανίζεταν, κατακουραζόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκατάπαστο καὶ καθημερινὸ τρέξιμο, καὶ ἡ μόνη ἀπόλαυση πού μοῦ ἀπόμεινε στὴ ζωὴ ἦταν νά ζητάω ὁ ἴδιοςμανιτάρια γιὰ τῆς ἀγέλαδες πού ἀγαποῦσα περισσότερο. Οἱ ἀγέλαδες ἔδιναν πολὺ γάλα ὅταν ἔτρωγανμανιτάρια. Μὰ, σὲ κείνη τὴν ἐποχὴ τῶνμανιταριῶν, τὸ ἔργο τοῦ βοσκοῦ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ πιά ἀναπαυτικά. Ἄ! ὄχι.

Ἡ Γκόλφω ἦταν μετὸν σμῆνη...

- Ἐρεῖς...ἀπὸ τότε πού πῆγαμε στὸ θέατρο!...
- Σὰν ἀδιάθετη εἶσθε κυρία συμβολαιογράφου σήμερα. Τί ἔχετε;
- Θὰ κρύψωσα κείνο τὸ βράδι στὸ θέατρο...
- Τι τὰ θέλετε. Ἡ παράστασις ἐκείνη εἴμεινε τῆς μόδας πιά στὸ χωριό, ὅπως τὸ λ' ἰσχύει εἰς τὴν Ἀθήνα...
- Ὁ ἀνδρας μου ἀπὸ τότε πού πῆγαμε στὸ θέατρο, ἦταν ἐξῆ χρόνια στὸ Καρπενήσι ἀστυνόμος.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
Ἐκείνον πού γελᾷ συχνὰ τὸν λέν' ἄμωρον καὶ χάχα!
ὅποιος ποτὲ του δὲν γελᾷ πῶς νά τὸν λένε τάχα;
Λεβιάθαν.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ὨΡΑΙΟΤΗΣ

Πάντοτε αἱ γυναῖκες ἐμερίνησαν περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς καλλονῆς των Δυνάμειθα μάλιστα νά παρατηρησομεν πρὸς ἐπιαινον τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς φιλαρεσκείας δὲν ἔπρεπε μὲν κατὰ πολὺ τῶν προγόνων μας.

Ἡ χρῆσις τῶν κοσμητικῶν σκευασιῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος. Ὁ Τύβουλλος, ὁ Κάτουλλος, ὁ Προπέρτιος, ὁ Ὀράτιος, ὁ Οβιδίος καὶ ὁ Πλίνιος καταφέρονται εἰς τὰς συγγραφαί των κατὰ τῆς καταχρήσεως πού κάνουν αἱ ρωμαῖαι δέσποιναι, παντὸς πράγματος δυναμένου νά χρησιμεύσῃ εἴτε πρὸς καλλωπισμὸν, εἴτε πρὸς διόρθωσιν τῶν ἑλαττωμάτων τοῦ αἰῶμου των.

Χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὸ ἐκ λινελαίου καὶ βρύξης κατάπλασμα, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «συζυγικὸν προσώπειον», τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔθετον ἐπὶ τοῦ προσώπου προτοῦ κατακλιθῆσαι, βλέπομεν εἰς τοὺς διαφόρους συγγραφεῖς, ὅτι αἱ ρωμαῖαι δέσποιναι ἔφερον προσθετὰς τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ πολλὰκις ὀλόκληρον προσθετὴν κόμην ὅτι ἔβαπτον τὴν κ' μὴν των ὅτι μετεχειρίζοντο κατὰ ζόρον τὰ φύκη καὶ τὰ ψιμμύθια ὅτι ἔβαφαν καὶ αὐτὴ τὴ γ' ὥσσοα των καὶ ἑμαδοῦσαν τὰς τρίχας τοῦ σώματός των. Ἀκόμη ἔβαπτον τὰς βλεφαρίδας καὶ τὰ φρύδια των, ἤψανον τὸ μέγεθος τοῦ οὐραλοῦ τῆς βοηθεία καρφίδος μελανομένης καὶ ἐπουδράριζαν τὴν κόμην. Τέλος ἠλείφοντο ἀφειδῶς διὰ μύρων καὶ ἐλαίων καὶ ἐτριβον τὸ δερμα διὰ παχυμύρων, ποικίλων ζυμῶν καὶ ἄλλων σκευασιῶν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ τότε καλλωπισταὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ὅπως καὶ σήμερον.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν εἶχον ἀναβίβασιν τὴν καλλωπιστικὴν εἰς βαθμὸν ἐπιστήμης. Αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἐβάπτοντο καὶ ἠλείφοντο διὰ μύρων. Ἦτο κανὸν ὅπως αἱ αἰθουσαι τῶν ἐπιστήμων ἐστίασαν ἐνοδίαζου, ὡ; καὶ οἱ συνδιαιτημένες. Ἐκαστον μέλος τοῦ σώματος ἔπρεπε νά εἶναι διαφόρος ἀρωματισμένον. Ἡ μέντα ἦτο προσωρισμένη διὰ τοὺς βραχίονας, τὸ δαφνέλιον διὰ τὰς παρειάς καὶ τὸ στήθος, ἢ κόμη ἔφερε πυχίμυρον διαφόρος ἀρωματισμένον, διάφορον δὲ ὅλος ἄρωμα εἶχον γιὰ τὰ φρύδια. Διὰ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος μετεχειρίζοντο τὸ ἔλαιον τοῦ κισσοῦ, τῶν ῥόδων καὶ τῶν κυδωνίων.

Τέλος τὸ ἄρωμα τῶν λευκῶν ἰων ἐθεωρεῖτο ἐπιβροθητικὸν τῆς πέψεως καὶ τὸ τῶν κληματοφύλων ἐφημιζετο ὡς διατηροῦν τὴν διαύρειαν τοῦ πνεύματος Φαντάζεσθε τι παρόδοξον ὀσφραντικὸν μίγμα ἀπετελεῖτο ὅταν εἰς πάντα ταῦτα προσετίθεντο αἱ ὀσμαι τῶν ἐδεσμάτων, τῶν οἴνων, τῶν καρπῶν.

Ταῦτα ὡς πρὸς τοὺς ἀρχαίους, Βραδύτερον ἐνόμισαμεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἠγάπα παραφόρος τὰ μῦρα.

Ἐν Γαλλίᾳ, αἱ βασίλισσαι Βορειῶ, Φρεδεγόνη καὶ Κλοτίλδη ἐξήιτουν παρὰ τῆς καλλωπιστικῆς τέχνης τὰ μέσα τῆς διατηρήσεως τῶν θεληγῆτων των.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βαλοῶ, αἱ φιλαρεσκοὶ τῆς ἐποχῆς ἀπληθύνοντο εἰς τοὺς Ἰταλοὺς μυρεφούς, ἐξέχοντας ἐν τῇ τέχνῃ των, καὶ φημιζομένους ὡς κατέχοντας πολυτίμους μυστικὰς συνταγὰς.

Ἐρρῆκος ὁ Γ' καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μετεχειρίζοντο τὸ συζυγικὸν κατάπλασμα.

Μετὰ τῆς Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς ἀρχεῖται ἡ βασιλεία τῶν παχυμύρων, τῶν διαφόρων χυμῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων,

Ἄλοιφῃ διὰ τὰς ὀρχιάδας (σχίσμιον) τοῦ προσώπου.

Γλυκερίνη	10 γραμ.
Βάλσαμον Περουβιανόν	5 >
Γάλα ἄμυγδάλων	50 >

Κατὰ τῆς κνιδώσεως.

Ἡ δερματικὴ αὕτη νόσος θεραπεύεται δι' ἐπαλείψεων μὲ μεντόλ καὶ δι' ἐντριψεων μὲ ἄλκολ καμφοροῦχον. Τὰ ἀμιλοῦχα λουτρά ὡσαύτως εἶναι λίαν ὠφέλιμα εἰν ἢ κνιδῶσις εἶναι ἐλαφρά

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ